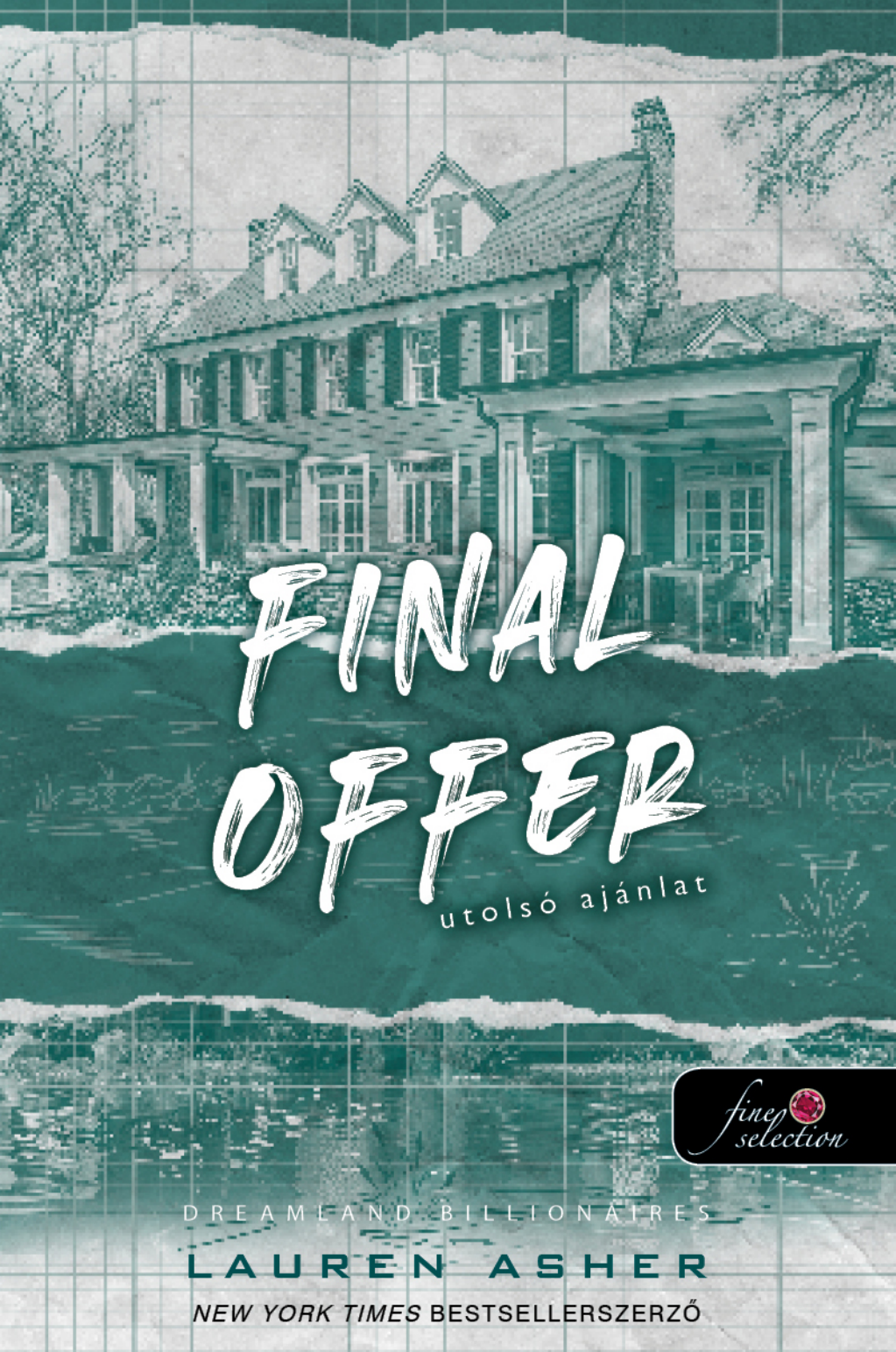

FINAL OFFER

utolsó ajánlat

*fine
selection*

DREAMLAND BILLIONAIRES

LAUREN ASHER

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

LAUREN ASHER

FINAL OFFER

utolsó ajánlat

DREAMLAND BILLIONAIRES

3

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

DALLISTA

Ariana Grande: **In my head**

NF: **Hate Myself**

Taylor Swift: **Forever Winter (Taylor's Version)**

Ed Sheeran: **Bad Habits (Acoustic Version)**

Kacey Musgraves: **Justified**

Phoenix: **If I Ever Feel Better**

Clara Mae: **Unmiss You**

Jonah Kagen: **Broken (Acoustic)**

Gracie Abrams: **Wishful Thinking**

Keith Urban: **Brown Eyes Baby**

Olivia Rodrigo: **favorite crime**

Vance Joy: **Clarity**

Danielle Bradbery: **Break My Heart Again**

CVBZ & American Authors: **This Time Is Right**

Taylor Swift: **Labyrinth**

James Bay: **One Life**

Alessia Cara: **You Let Me Down**

Morat: **No Se Va**

Mimi Webb: **Goodbye**

NF: **Time**

Adele: **When We Were Young**

Jason Mraz: **I Won't Give Up**

Maluma: **ADMV**

*Azoknak, akiket valaha alábecsültek.
Remélem, mindenkinek bebizonyítod, hogy téved.
Magadat is beleértve.*

ELSŐ FEJEZET

Alana

HA TUDTAM VOLNA, hogy ma éjjel meghalok, szebb fehérneműt veszek fel. De minimum valami sokkal szebb cuccba öltözöm ennél a felemás, lyukas, foltos pizsamánál. Anya biztosan a fejét csóválja odafent a mennyszámban, és azon tűnődik, hogy hol rontotta el a nevelésemet.

*Perdona me, Mami. Debería haberle escuchado.*¹

Gyorsan keresztet vetek, és a nyitott ajtón bekúszó árnyra irányítom a pisztolyomat. Hevesen dobog a szívem, és a helyzet minden másodperccel egyre rosszabb lesz.

– Ötig számolok. Ha addig nem tűnsz el a házamból, lövök. Egy... kettő...

– Baszki!

Valami súlyos dolog puffan a falnak, majd valaki felkapcsolja a lámpát. Fény árasztja el az előszobát. Az ujjaim megfeszülnek a pisztolyon,

¹ Sajnálom, anyu. Hallgatnom kellett volna rád.

amikor megpillantom azt az embert, akire a legkevésbé számítottam. Összeakad a tekintetünk. Kék szeme láthatatlan simogatással pásztázza az arcomat, mire melegség önti el a testemet. Az agyam figyelmeztetése ellenére menekülés helyett végigmérem Callahan Kane 193 centis testének minden porcikáját. A látványa ismerős érzéseket ébreszt bennem, többek közt szívfájdalmat, ami a távozása után sokáig velem maradt. Semmit sem változott. A laza mosolya, a bozontos, fésűért könyörgő piszkosszőke haja, a tiszta eget idéző, kék szeme, ami jobban csillog, mint a tó tükrén szikrázó déli nap.

Hat év telt el, mióta utoljára láttam. Ez a hosszú idő eléggé megkeményített, hogy ne dőljek be a vonzerejének. Most már tudom, hogy csapda.

Ha jobban megnézem, látom a repedéseket a szép, sármos álarcán. Mindig vigyázott, nehogy túl közel engedje magához az embereket, mert még észrevennék a jól leplezett, sérült személyiségét. Ez ragadta meg először a figyelmem, és ez okozta végül a vesztemet.

Huszonhárom voltam, amikor összetörte a szívemet, mégis úgy fáj még mindig, mintha tegnap történt volna. Ahelyett, hogy elnyomnám magamban, hagyom, hogy tovább szítsa a dühömet.

– Mi a francot keresel itt? – csattanok fel.

Cal mosolya egy pillanatra elhalványul, de hamar visszarendezi a vonásait.

– Örülsz, hogy látsz?

A szabad kezemmel beljebb invitálok.

– Repesek. Gyere közelebb, hogy könnyebben lepuffanthassalak. Nem szeretnék elvéteni valami fontos belső szervet.

Cal tekintete az arcomról a kezemben tartott fegyverre ugrik.

– Tudod egyáltalán, hogy kell használni?

– Ki akarod deríteni? – méregetem összeszűkülő szemmel.

– Honnan szerezted?

– Anyától kaptam – sóhajtok.

Cal szemöldöke majdnem a homlokáig ugrik a csodálkozástól.

– Señora Castillo fegyvert vett neked? Miért?

Leeresztem és biztosítom a pisztolyt.

– Anya elmélete szerint egy nő mindig legyen felfegyverzett és veszélyes.

Cal eltátja a száját.

– Azt hittem, csak viccből mondogatta, hogy fegyverrel fog rendet tenni köztünk.

– Nem mindenki nő fel Chicago védett kis külvárosában dadusok és komornyikok között.

– Nem. Van, aki egy vidám kis tóparti nyaralóvároskában éldegél, ahol a helyi zsaru egy üveg piáért és egy ropogós szászáért bármit elnéz neki.

Elhúzó a számát.

– Csak hogy tudd: Hank seriff tavaly nyugdíjba vonult.

– Nagy veszteség ez a bűnözőpalántáknak – vigyorog rám.

Pillangók repkednek a gyomromban. Mintha a hat éve bennem rejtőző több ezer báb egy csapásra kikelt volna.

Ne feledd, hogy összetörte a szívedet!

Kihúzó magam.

– Elárulod végre, miért törtél be a házamba, vagy itt kell állnunk egész éjjel?

– A te házádba? – ráncolja a homlokát. – Attól tartok, itt valami tévedés van. A nagyapám talán megengedte, hogy itt lakjatok, mert anyukád tartja rendben a helyet, de attól még nem a tiétek.

Anya nemcsak vigyázott a Kane-nyaralóra, hanem a sajátjaként szerette, mióta Brady Kane megbízta az ingatlan kezelésével és az unokák körüli teendőkkal.

Brady mégsem rá, hanem rád hagyta a házat.

Elfacsarodik a szívem.

– Az okirat szerint, amin ott díszleg a nagyapád aláírása, én vagyok a tulajdonos.

Cal teste megmerevedik.

– Hogy érted ezt?

– Ez csak rá és rám tartozik.

– Mivel már a föld alatt van, őt nem kérdezhetem meg, szóval neked kell felvilágosítanod.

Fájdalom nyilall belém.

– Brady azt mondta, hogy ez az én házam, és bárkit lelőhetek, aki mást állít.

Cal keresztbe fonja a karját a mellkasán, ami a pólója alatt dagadó izmokra vonja a figyelmem.

– Most már biztosan tudom, hogy hazudsz. Nagyapa gyűlölte a fegyvereket.

– Akkor mivel magyarázod azt a gyűjteményt a padláson?

– Miféle gyűjteményt? – dörzsöli meg az állát.

Oldalra döntöm a fejem.

– Talán mégsem ismered olyan jól a nagyapádat, mint hinnéd.

– És te igen? – nevet gúnyosan.

Felszegem az állam.

– A balesetéig minden nyarat itt töltött, szóval igen. Meglehet, hogy jobban ismerem, mint egyesek, akik még a születésnapján sem hívták fel.

Cal elfordítja a tekintetét.

– A kóma előtti időszakban jó darabig nem voltunk beszélő viszonyban.

– Nem is értem, miért – felelem élesen.

Cal a tarkóját masszírozza.

– A legutóbbi látogatásomkor elkövettem néhány hibát.

– Például összejöttél velem?

Megfeszül az álla.

– Nem lett volna szabad elcsábítanom téged.

Akkorát sajdul a mellkasom, mintha Cal egy recés kést vágott volna bele, de az arcom nem árul el érzelmeket. Ezért a képességért alaposan megdolgoztam az évek során.

– Tényleg nem kellett volna – markolok a pisztolyra.

– Sajnálom, hogy tönkretettem a barátságunkat.

A láthatatlan kés egyre mélyebbre hatol bennem.

– Nem a randizás tette tönkre a kapcsolatunkat, hanem a függőségeid.

Fájdalomcsillapítók, alkohol, szex. Cal ezekkel próbálta elűzni a démonjait, én meg a szerelmes, hülye fejemmel nem láttam tisztán.

Ne hibáztasd magad! Mindig is mesterien titkolta.

De nem tudom megnyugtatóni magam. Többévnnyi elfojtott érzélem szorongatja a torkomat. Nyelni is alig tudok.

Ahogy Cal arcizmai megfeszülnek, még jobban kirajzolódnak karakteres vonásai.

– Hiszed, vagy sem, nem azért vezettem el idáig, hogy a múltról vitatkozzak veled.

– Akkor miért vagy itt?

Ezernyi kérdésem lenne hozzá, de pillanatnyilag ez tűnik a legbiztonságosabbnak.

– Ránézek a házra.

– Hat év után? Miért?

– Mert el akarom adni.

Kettőt pislogok.

– Nem. Azt felejtsd el!

– Lana...

A régi becenév hallatán fény gyúl az agyamban.

Nem csoda, hogy olyan könnyű prédá voltál. Elég egy buta becenév, és a karjába veted magad.

– Ne hívj így! – préselem össze a számat.

– Alana! – helyesbít enyhe rosszállással. – Nem tudom, mit mondtott neked a nagyapám, de bármi volt is, nyilván félreértetted.

– Persze. Nyilván én értettem félre valamit.

– Állati nehéz eset vagy.

– A manipulálható, naiv libához képest, aki voltam? – csattanok fel.

Mintha meg sem hallaná.

– Könnyen tisztázhatjuk a helyzetet. Láthatnám az okiratot?

Egy pillanatra elgondolkodom, érdemes-e engednem a kérésének.

Minél előbb megmutatod neki, annál előbb eltűnik innen.

– Hozom.

A lépcső felé indulva visszapillantok rá.

– Ne mozdulj onnan!

– Hülye lennék okot adni neked, hogy lepuffants.

Már a nyelvem hegyén van egy csípős válasz, de magamban tartom. Calnek van ez a képessége, hogy egy poénnal vagy egy mosollyal képes elúzni az emberek haragját. Ez az ő szuperereje, és az én kriptonitom.

Most már erősebb vagy, mint annak idején.

Legalábbis remélem.

Felszaladok az emeletre. Leteszem a pisztolyt, és kutatni kezdek a jogi dokumentumok között. Alig egy perc alatt megtalálom, amit kerestem.

Ahogy szedem a lábam lefelé, Cal a kezemre néz.

– Semmi fegyver?

Vállat vonok.

– Legalább öt különböző módon ki tudlak nyírni pusztá kézzel, szóval nem kell a pisztoly.

Cal napbarnított arca elsápad.

– Ugye csak viccelsz?

Bár úgy lenne! Anya egy nyáron elküldött a nagybátyámhoz Kolumbiába, aki azzal szórakoztatott, hogy mindenféle munkákat végeztetett velem a farmján, és különböző harcművészetekre tanított. Egy hónappal később fekete öves gyilkológépként tértem haza, aki bármelyik túlélőrealitásban megállta volna a helyét.

Leteszem a papírt az asztalra, és Brady aláírására mutatok.

– Tessék! Ahogy mondtam.

Cal mellém lép, és tanulmányozni kezdi a szöveget. Olvasás közben igyekszik tisztes távolságot tartani tőlem, de ahogy a másik lábára nehezedik, véletlenül egymáshoz ér a karunk. Mintha villám csapna belém. Cal gyorsan a háta mögé dugja a kezét, de az érintése már nyomot égetett a bőrömbe. Hat év telt el, a testem mégis úgy reagál rá, mintha tegnap hagyott volna itt. Homlokráncolva figyelem, ahogy a lap aljára érve megrázza a fejét.

– Sajnálom, de ez az irat elavult – mutat a szignó mellett szereplő dátumra. – Az aláírás az új végrendelet előtti időből származik.

– Milyen új végrendelet?

– Az, amit a balesete előtt írt.

Összeszorul a torkom, mintha Cal vasmarokkal fojtogatna.

Nem. Az nem lehet.

– Most rögtön felhívom Brady ügyvédjét, és tisztázom ezt az ügyet
– indulok el az emelet felé a mobilomért.

Cal a menő órájára pillant.

– Mindjárt éjfél. Kétlem, hogy Leo felvenné ilyenkor.

Halkan káromkodom. Cal zsebre dugja a kezét.

– Reggel felhívom, hogy lerendezzük ezt a kérdést még az ingatlanos érkezése előtt.

– Miféle ingatlanosról beszélsz?

– Arról, akit megbíztam, hogy segítsen eladni a házat.

– Pontosan mi nem világos abban, hogy nem akarom eladni?

– Már ott elbukik a dolog, hogy a sajátodként utalsz rá.

Ökölbe szorítom a kezem, mielőtt behúznék neki egyet. Cal lepillant a görcsbe rándult ujjaimra, majd visszafordítja az arcomra a tekintetét.

– Szerintem jegeljük a témát, amíg az ügyvéd tiszta vizet nem önt a pohárba. Késő van, és így nem jutunk előrébb.

A bejárati ajtó megreccsen, ahogy kinyitja.

– Várj! – nyújtom felé a kezem. – Kérem a kulcsodat.

Ügyet sem vet rám, hanem behúzza az előtérbe a bőrröndjét.

– Nem megyek sehová.

– Hát itt biztosan nem maradsz! – háborgok.

– Mégis hol kéne töltenem az éjszakát?

– A motelben, a Fő utcán biztosan akad szabad szoba. Most már wifijük és színes tévéjük is van.

– Ezt nem mondhatod komolyan – tátja el a száját. – Abban a motelben egy sorozatgyilkos is megszállt.

– Jó, de nem ott nyírta ki az áldozatait – forgatom a szemem.

– Ja, akkor nincs para.

– Anyu, ki ez? – kérdezi Camila a lépcső tetejéről.

Kerek, kék szemét Calre szegezi, mielőtt visszafordulna felém.

– Senki – intek neki. – Menj szépen vissza az ágyba!

Cal döbbszerűen mered Camira.

– Baszki, ez meg ki a franc, és miért szólít téged anyunak?

– Ne káromkodj a lányom előtt! – sziszegem.

– Lányod? Hány éves?

Hátrálás közben megbotlik a saját lábában, de gyorsan visszanyeri az egyensúlyát.

– Öt! – tartja fel Cami az ujjait, mintha azt várná, hogy valaki lepacsizson vele.

Cal arcából kiszökik a vér. A falnak tántorodik.

– Öt. Ez... Ö... Mi...

– Nem...

Félbeszakad a válaszom, mert Cal szeme hirtelen fennakad, és összezecsuklik a lába. A teste előrezuhan.

– Úristen! – nyúlok utána.

A végtagjaink egymásba gabalyodnak, miközben mindketten a földre zuhanunk. Ahogy padlót érek, kiszalad a tüdőmből a levegő. Cal feje a hasamnak csapódik, ami meglepően fájdalmas, de legalább tompítja az esését. Viszont nem sikerül időben elkapnom, így rólam legördülve nagyot koppan a keményfa deszkákon. Rezzenéstelen arccal, ájultan hever mellettem.

– Basszus! Ez fájni fog.

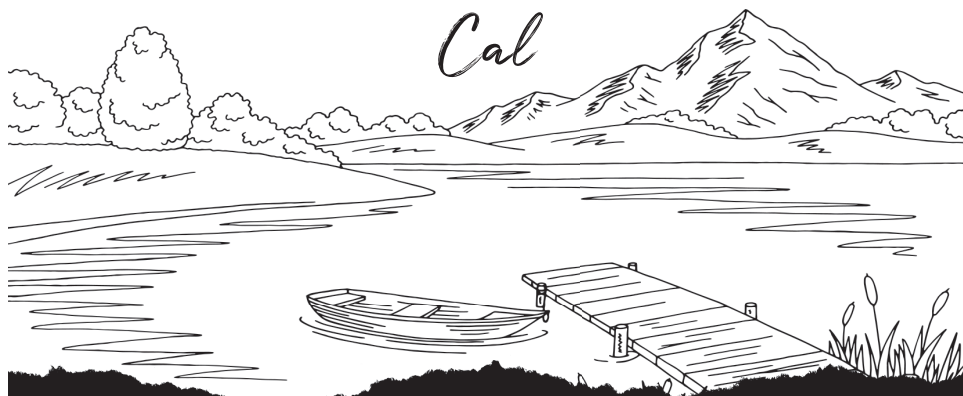
Magam felé fordítom ernyedt testét, és az ölembe emelem a fejét.

– Juj! Anyunak pénzt kell dobnia a káromkodós perselybe.

Az a sanda gyanúm, hogy a káromkodós persely lesz a legkisebb problémám most, hogy Callahan Kane gyilkos mosollyal az arcán és egy súlyos problémával a tarsolyában visszacsöppent az életembe.

MÁSODIK FEJEZET

Cal

A MENNYEZETRE PISLOGVA VÁROM, hogy az elmosódott csillár kiéledjen. Vagy egy percre telik, mire kitisztul a látásom, de az agyamon továbbra is köd ül. Mit keresek a padlón?

– Hála istennek, hogy magadhoz tértél! Jól vagy? – hajol előre Lana.

Sötét haja az arcomba hullik, és a bőrömet csiklandozza. A testéből áradó fahéjaskeksz-illat a régi estéket idézi, amikor éjszakánként kiszöktünk kettesben a partra, és nyers sütitésztát majszoltunk a mólón. Próbálom visszatartani a lélegzetem, de hiába – újra nagyot szírpantok a fahéjból.

Nem is emlékszem, mikor álmodtam utoljára Lanáról. Hónapokkal, vagy talán évekkel ezelőtt? Ez a mostani álom valóságosabbnak tűnik a korábbiaknál. Egészen kis részletek is megjelennek, mint az apró, szív alakú anyajegy a nyakán vagy a felső ajka fölötti forradás.

Előrenyúlok, hogy megérintsem a halvány, fehér sebhelyet. Bizseregnek az ujjbegyeim. Ahogy a tekintetünk összeakad, megszűnik körülöttem a világ. Úristen, az a szem! A barna szín a frissen megázott talajra emlékeztet. Olyan sötét, hogy bizonyos megvilágításban szinte feketének tűnik. Lanának sohasem tetszett, de szerintem kenterbe veri az összes többit.

Ahogy az ujjam véletlenül az alsó ajkához ér, elakad Lana lélegzete.

– Mit csinálsz? – húzódik el.

Éles fájdalom hasít hátul a koponyámba.

Nem álmodsz, fáfej.

– Sajnálom. Nem akartam fájdalmat okozni – emeli fel a fejemet az öléből. – Hány ujjamat mutatom?

– Hármat – mormogom.

– Milyen nap van ma?

– Május harmadika.

– Hol vagyunk?

Ahogy a körmei a fejbőrömet karcolják, újabb fájdalomhullám söpör végig rajtam.

– A pokolban – sziszegem.

– Ez fáj? – ismétli meg a mozdulatot.

Forróság ömlik szét a bőrömon az érintésétől, és az ereimen át futótűzként árad szét minden porcikámban.

– Ne! Jól vagyok.

A földön csúszva hátrálok, amíg a hátam a vele szemközti falnak nem ütközik. A távolság ellenére itt is utolér a ruhámba ivódott fűszeres illat. Ugyanazt az isteni tusfürdőt használja, amit régen. Újabb mély levegőt veszek, mert úgy tűnik, szeretem kínozni magam.

Úristen, de szánnalmas vagy!

A falnak ütöm a fejem. A bosszú gyors és fájdalmas.

– Tessék, bácsi! A bibidre.

Basszus! Alanának van egy öt éves lánya. Egy piszkosszőke hajú, kék szemű, ijesztően rám emlékeztető lánya. Ahogy a földön ülök, majdnem egymagasak vagyunk. Alana gyereke – aki talán az enyém – nagy, kerek szemével lenéz rám. A pizsamája félregombolva, világosbarnába hajló, hullámos tincsei szanaszét merednek mindenfelé a kilazult copfjából.

Tényleg az enyém lenne? Úristen, remélem, hogy nem. Szarul hangzik, de igaz. Még nem állok készen az apaságra. Sőt, talán soha nem is fogok. Mind ez idáig teljesen elégedett voltam a leendő laza nagybácsiszereppel, akinek a kaotikus életébe nem fér bele egy saját gyerek. Hogy is férhetne, amikor még saját magamért is alig tudok felelősséget vállalni?

A kölyök lábujjhegyre állva egy jégtasakot lóbál az arcom előtt. Bambán elveszem tőle.

– Jól vagy? – kérdezi.

A hangjától összerezzenek. Egy az egyben Lanáéra emlékeztet, még az a kis rekedtes tónus is stimmel. Megint rám tör a szédülés.

Lana pusztit nyom a lánya fejbúbjára.

– Köszönöm, kicsim. Kedves tőled, hogy segítesz.

– Hívjunk orvost?

– Nem kell. Csak pihenésre van szüksége.

– És valami erős piára – mordulok fel.

Lana a lányához fordul.

– Látod? A bácsi máris elég jól van hozzá, hogy rossz döntéseket hozzon. Nincs itt semmi baj.

A kölyök felhúzza az orrát.

– Ezt nem értem.

Lana felsóhajt.

– Majd reggel elmagyarázom, mi amor.²

– De...

Lana a lépcsőre mutat.

– Vete a dormir ahora mismo.³

Jesszusom! Pont úgy néz ki és úgy beszél, mint az anyja.

Talán mert már ő is anya.

Zsibbadni kezd a testem.

Szívrohamod van?

A bal karom bizsergése alapján, és attól, ahogy a szívem ki akar ug-rani a mellkasomból, nem tudom kizárni a lehetőséget. A kölyök vas-kos kis ujjával rám mutat.

– A bácsi rosszul néz ki.

– Kutya baja. Csak fáj a feje.

– Talán a puszipórt is meggyógyítaná, mint az én bibijeimet.

– Nem! – tiltakozunk szinkronban Lanával.

– Jó, akkor nincs puszi – fonja keresztbe a karját duzzogva a kis-lány.

Lana szeme a számra ugrik, és megnyalja az alsó ajkát. A fülem he-gyére elpirulok.

Reménytelen eset vagy. Totál reménytelen.

– Olvasol nekem mesét? – zavar bele a pillanatunkba a kislány.

Mintha egy vödör jeges vizet zúdítana a nyakunkba.

Lehet, hogy tényleg az én gyereke? Lana annyira gyűlöl, hogy képes lenne eltitkolni ilyesmit előlem?

Forog körülöttem a szoba. Szorosan behunyom a szemem, hogy ne lássam a kis hasonmásomat és Alanát.

² kedvesem

³ Menj gyorsan aludni!

- Camila! – szól rá Lana figyelmeztető hangon.
- Mindkettőtöknek be kell dobni pénzt a káromkodós perselybe. Szinte látom magam előtt, ahogy Lana forgatja a szemét.
- Emlékeztess reggel!
- Jó!

Hallom, ahogy a gyerek kis lába felcsattog a lépcsőn. A lépések hangja visszaverődik a magas plafonról. Lana csak akkor szólal meg újra, amikor a távolban becsukódik egy ajtó.

- Jól van, elment. Most már abbahagyhatod a tettetést.

Kinyitom a szemem, és felnézek a csillárra.

- Ez a kislány...

Akárhogy igyekszem, nem tudom befejezni a mondatot. Nem úgy ismerem Lanát, mint aki eltitkolna egy ilyen fontos dolgot, de az emberek néha örültségekre is képesek, hogy védjék a szeretteiket, főleg azoktól, akik fájdalmat okozhatnak nekik.

Talán nagypapa ezért írta Lanára a házat. Sejtette, hogy nem tudnám normálisan támogatni a gyerekeket, ezért a saját kezébe vette a dolgot. Már ha egyáltalán hihetek Lanának, és tényleg az ő nevén van a ház.

- Mi van a lányommal? – néz rám Lana.

- Én vagyok az apja?

Lana döbbsen pislog.

- Ezt komolyan kérdezed?

- Csak válaszolj!

A félelem ingerültségbe csap át bennem. Nem sűrűn szoktam dühbe gurulni, de a lüktető fejfájás és a tény, hogy lehet egy eltitkolt gyereke, kihozza belőlem a legrosszabbat.

- Számítana valamit, ha az lennél?

Ez csapdának hangzik, amibe szépen bele is sétálok.

– Igen. Nem. Talán. Baszki, mit tudom én! Az én lányom, vagy sem?

Végigszántom a hajamat az ujjaimmal. Ahogy megrántom a tincseket, az érzékeny fejbőr lüktet a fájdalomtól.

– A kérdésed elárulja, mennyire nem ismersz – feleli Lana.

Feltápászkodom a földről, és ingatag mozdulattal felegyenesedem.

– Mégis mit kéne gondolnom? Nem éppen a legszebben váltunk el.

– És gondolod, hogy a személyes sérelmeim miatt eltitkolnám előled, hogy van egy gyereked?

– Vagy ez, vagy állati gyorsan túltettet magad rajtam.

Ez szemét beszólás volt. Egy dühös, ítélkező, seggfej megjegyzés, amit a kimondás pillanatában rögtön meg is bánok. Most még csak az alkoholra sem foghatom a dolgot, ami tovább ront a helyzeten. A szoba hőmérséklete több fokot zuhan.

– Kifelé! – suttogja Lana.

Földbe gyökerezik a lábam.

– Baszki! Sajnálom! Nem tudom, miért mondtam ezt. Illetve tudom, miért, de akkor sem kellett volna, és...

– Takarodj a házamból, vagy hívom a zsarukat, és velük dobattlak ki – fordít hátat nekem.

A válla megremeg minden mély lélegzetvételnél, mire az én gyomrom még erősebben görcsöl.

– Alana...

Sarkon fordul, és az ajtóra mutat.

– ¡Lárgate!⁴

Nem kell Google-fordító, hogy megértsem.

⁴ Kifelé!

– Jól van, elmegyek.

Eloldalogsz válaszok nélkül?

Nincs más választásom. Ismerem Lanát: meg kell nyugodnia, mielőtt értelmesen lehetne beszélni vele. Ezt régen megtanultam. Annak idején mindent azonnal akartam tőle, amivel csak még messzebbre löktem magamtól.

Megragadom a bőröndöm fogantyúját, és elindulok az ajtó felé.

– Várj!

Megtorpanok a lábtörlőnél. A cipőm belenyomódik a megfakult *sin postre no entran* feliratba.

– Kérem a pótkulcsot – nyújtja felém a kezét.

A gyűrűtlen bal kezét.

Mit számít ez? Nem azért jöttél, hogy visszaszerezd.

Azért egy pillanatra eljátszom a gondolattal, mielőtt utat engedek a szokásos laza mosolyomnak. Lana orrllyuka kitágul.

– A kulcsot, Callahan!

Lassan előhalászom a zsebemből a kulcsot. Ahogy érte nyúl, és az ujjaink egymást súrolják, mintha áram futna végig a testemen. Gyorsan elkapja és a mellkasára szorítja a kezét.

Ő is ugyanazt érezhette, amit én.

Remek. Legalább ma este abban a tudatban alszom el, hogy hiába gyűlöl, a teste még mindig akar engem.

Szálnalmas, hogy erre büszke vagy.

Lana rám csapja az ajtót. Hátra kell ugranom, nehogy betörje az orromat és fellökjem a bőröndöm. Hangosan felnyögök, és a faajtónak döntöm a fejemet.

– Hogy jutott eszedbe ideküldeni, nagyapa?

Hallom, ahogy Lana elhúzza a biztonsági reteszt, és a következő pillanatban lekapcsolja a kinti lámpát.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Megvárhattad volna, amíg beszállok a kocsiba – mondom hangosan, bár nem várok választ.

A ház körül futó veranda fényei egyenként alszanak ki, ami Lana nyilvánvaló üzenetét hordozza: Tűnj el! Sőhajtozva sétálok az Aston Martinomhoz. Beindítom a motort. Pár másodpercig lélegzet-visszafojtva várom, hogy Lana kijöjjön utánam, pisztollyal a kezében rendőrért kiáltva, de amikor egy teljes perc eltelik ajtónyitás nélkül, kezdem biztonságban érezni magam.

Felkattintom a fejem fölött a lámpát, és a kesztyűtartóba nyúlok nagyapa leveléért. A boríték a rekesz mélyén hever, pont ott, ahol csaknem két évvel ezelőtt, a halála után hagytam. A fivéreim gyorsan teljesítették nagyapa végakarátát, hogy hozzájussanak az örökségükhöz és a vállalati részvényeikhez. Miközben Rowan a családi vidámparkban dolgozott, Declan pedig megnősült, én azt tettem, amihez a legjobban értettem: kerültem a félelmetes feladatokat.

A halogatásból még soha semmi jó nem sült ki.

Végighúszom az ujjam a Dreamland kastélyos pecsétjén, és kihúszom a borítékból a levelet. Behunyt szemmel mély levegőt veszek, mielőtt széthajtogatom a papírt.

Callahan!

Ha utolsó levelémnek ezt a változatát olvasod, azt jelenti, hogy meghaltam, mielőtt tisztázhattuk volna a nézeteltéréseinket és bocsánatot kérhettünk volna egymástól a bántó szavakért. Fáj a tudat, hogy ez megtörténhet, mindazonáltal ezzel az utolsó végakaratommal szeretném rendezni köztünk a dolgokat. Azt mondják, a pénz nem minden, de a segítségével talán rá tudlak venni benneteket, hogy kimozduljatok a komfortzónátokból, és